

El líder de la gran banca, amorrat al PP

Emilio Botín és el paradigma de la banca espanyola conservadora. Una banca que fuig de la indústria i que s'expandeix per Europa, mentre s'acosta al PP.

Quan, no fa gaires dies, Felipe González va dir que alguns grans banquers somiaven amb la victòria electoral del Partit Popular, de segur que pensava en Emilio Botín. Sigui perquè ara sembla que la truita estigui a punt de tombar, sigui perquè sempre ha pensat així i ara a més ho diu, el president del Banco de Santander no va estar-se d'elogiar públicament el PP davant la mateixa junta d'accionistes del banc, el 18 de febrer passat. No era la primera vegada que ho feia ni serà l'última.

I és que quan algú ha qualificat precipitadament el Santander de "banc del govern" (de Felipe González), s'ha equivocat de ple. Perquè Emilio Botín i tota la seva família han tingut sempre una predilecció natural, biològica, per la dreta més dreta. És veritat que

l'actual president del Santander sempre ha intentat trampejar la situació amb elegància, però no ha fet res més que aplicar la màxima que els banquers s'han d'entendre amb el poder polític, sigui quin sigui.

Per això a Emilio Botín li han anat bé les coses durant aquests anys de govern socialista, a part de l'encert que hagi tingut en els negocis. Un encert que va posar de manifest el 1989, amb l'èxit comercial dels "supercomptes". Allò va ser una "declaració de guerra" als altres set grans bancs d'aleshores perquè va "trencar" la disciplina interna del sector. Felipe González i Carlos Solchaga ho van celebrar molt, perquè significava un cop baix a l'*oligopoli* bancari heretat del franquisme. Però no perquè en Botín s'hagués tornat socialista, evidentment.

Les relacions dels Botín amb la dreta són més que ideològiques, són familiars. Una cosina de Don Emilio, Elena García Botín, va ser vice-presidenta regional del PP de Cantàbria fins l'any 91. I l'any passat mateix, Emilio Botín en persona va fer les presentacions entre José María Aznar i el primer ministre francès d'aleshores, Édouard Balladur, en un sopar privat que es va fer a París a casa d'Elizabeth d'Omaneau, nora de Botín i filla d'un ex-ministre conservador francès.

Una 'tory' a Bankinter. El prestigi dels Botín en el món de la banca europea va *in crescendo*, perquè són una de les principals fortunes del continent i perquè entre la banca i la dreta hi ha poca distància. Encara no fa quinze dies el consell d'administració de Bankinter, l'"altre" banc dels Botín, ha nomenat consellera assessora Lady Sarah Hogg, parlamentària conservadora britànica que ha dirigit la "Policy Unit" de John Major entre 1990 i 1995. Poca broma. A Bankinter, Emilio Botín fa de vice-president i la presidència, l'ocupa el seu germà Jaime Botín.

Ningú no sap del cert quina és la participació exacta dels Botín en el capital del Santander o a Bankinter. Els experts diuen que la família sencera deu tenir entre un 7% i un 10% del Santander, i un 10% de Bankinter. I això són aproximadament 100 mil milions de pessetes... però a més tenen un enorme patrimoni immobiliari i altres propietats que, tot sumat, pot representar uns 300 mil milions de pessetes que asseguren als Botín un lloc destacat en la llista de multimilionaris que publiquen periòdicament revistes com *Forbes* o *Fortune*.

Tants diners, però sobretot tantes vinculacions amb la dreta espanyola i europea, havien de provocar per força que, algun dia, els Botín ensopeguessin amb els Matutes, els banquers d'Eivissa. Si ho mireu bé, són dues famílies amb moltes coses en comú. Com els Botín, els Matutes també són una família que s'ha dedicat a la banca, són els cacics d'Eivissa —com els Botín ho són a Cantàbria— i políticament també van a favor del PP. L'eurodiputat Abel Matutes, el cap visible de la família, és un dels cervells del PP i vice-president estatal del partit.

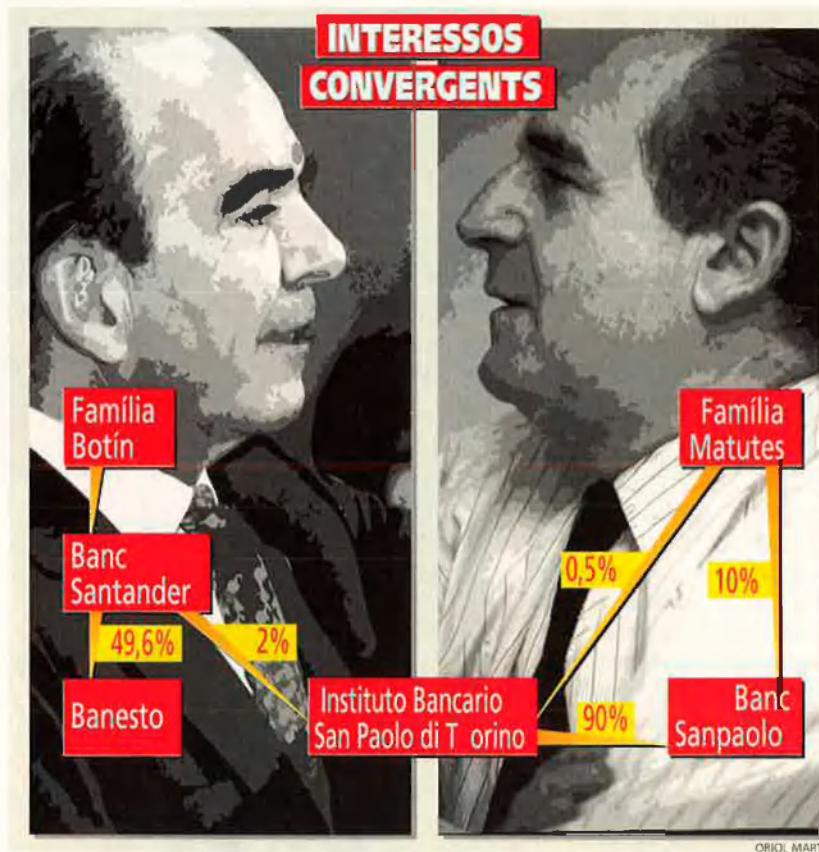
Més "proximitats" entre les dues famílies: a Santander asseguren que els avantpassats dels Botín eren xuetes mallorquins. Però, en qualsevol cas, el que és segur és que Emilio Botín i Abel Matutes van ser els primers grans empresaris espanyols que van començar a viatjar pel món en *jet* privat, molt abans que Javier de la Rosa i Mario Conde els imitessin. Ara les seves trajectòries s'han encreuat, lluny de casa, però no gaire lluny del seu ambient: a l'aristocràtica Piazza San

Carlo, de Torí, al rovell de l'ou del Piemont italià. És on hi ha la seu central de l'Instituto Bancario San Paolo di Torino, un dels dos principals bancs públics italians, que es troba en ple procés de privatització.

Des de fa uns anys, la família Matutes és propietària d'un 0,5% del banc italià (un 0,5% "valorat" en 2.500 milions de pessetes), i ara que Itàlia ha obert més l'aixeta de les privatitzacions, el Banco de Santander sembla que ha arribat a un acord per comprar un 2% del capital del San Paolo per uns 10.000 milions de pessetes. Els portaveus del Santander no confirmen aquesta notícia, que va publicar el diari *Expansión*, però segurament va ben encaminada perquè, en canvi, sí que confirmen que Emilio Botín ha estat nomenat membre del consell d'administració del banc italià.

Emilio Botin i Abel Matutes han coincidit a Itàlia en la participació del capital de l'Instituto Bancario San Paolo di Torino. Són dues famílies amb moltes coses en comú. Com els Botin, els Matutes també són una família que s'ha dedicat a la banca, són els cacics d'Eivissa —com els Botín ho són a Cantàbria— i políticament també van a favor del Partit Popular.

Botin i Matutes, junts al San Paolo.

Al consell, Emilio Botín coincidirà amb Abel Matutes Tur, que ara s'encarrega dels negocis de la família eivissenca i és cosí germà del polític popular. Abel Matutes ja fa temps que és conseller del San Paolo di Torino, perquè els Matutes, a part de ser accionistes del banc italià, tenen altres negocis a mitges amb els torinesos: concretament, comparteixen la propietat del "nou" Banc Sanpaolo, un banc petit batejat fa poc amb el mateix nom de la casa mare i que opera sobretot al Principat i a Eivissa. Els Matutes hi tenen el 10% de les accions, i el San Paolo di Torino el 90%.

En realitat aquesta entitat és el resultat de la fusió entre l'antic Banc Català de Crèdit, de Barcelona, que els italians van comprar a Banesto, i el Banc d'Eivissa dels Matutes. Tot i el predomini italià en el capital, els Matutes han conservat una posició important dins del "nou" Sanpaolo: Abel Matutes Tur n'és el president i la seu social l'han traslladat no fa gaire de Barcelona a Eivissa, encara que els nous directius italians s'hagin instal·lat a Barcelona.

Segurament aquesta coincidència dels Botín i els Matutes al banc torinès portarà cua, perquè els grans industrials italians, encapçalats per Gianni Agnelli (Fiat) i companyia, no veuen amb bons ulls aquest "desembarcament" espanyol a casa seva. Els grans empresaris de Torí i Milà defensen la seva prioritat

a l'hora de repartir el pastís de la banca pública italiana i s'han aglutinat al voltant de Mediobanca, un potent grup financer que els mateixos experts qualifiquen de "nebulós" i que reproduceix a nivell empresarial un conglomerat d'influències que recorda la inevitable màfia.

Els interessos del Santander als Països Catalans. Sigui com sigui, de l'ascens imparable del Santander tant a l'estat espanyol com a nivell internacional no se'n salva ningú. Als Països Catalans la presència d'aquest potent grup bancari ha anat augmentant amb els anys perquè els Botín mai no s'han oblidat del mercat més important de la península. De tota manera, l'actual president del Santander ha orientat cada vegada més els interessos del grup cap a la banca pura i dura, i ha oblidat els altres negocis que havia heretat d'anteriors etapes.

Així, el Santander s'ha anat venent diferents participacions en importants empreses catalanes del món dels serveis. Fa poc, per exemple, va arribar a un acord amb la Caixa per deixar-li via lliure en la lluita pel control de la Societat d'Aparcaments de Barcelona, SABA, la primera empresa espanyola del sector. Si el Santander encara conserva interessos en empreses industrials o de serveis al Principat, al País Valencià o a les Balears no

EMPRESSES DEL GRUP SANTANDER ALS PPCC

Participacions Banc Santander

Empresa	Participació	Seu
Càntabro Catalana de Inversiones	100	Barcelona
Perqui (societat de cartera)	100	Barcelona
Ebro Agrícolas	10,59	Barcelona
Grand Tibidabo	11,55	Barcelona
Parc d'Atraccions El Tibidabo	11,55	Barcelona
Grupo General Cable Energia	37,71	Barcelona
Realizaciones turísticas	95,44	Palma de Mallorca

Participacions Banesto

Empresa	Participació	Seu
Banco Alicantino de Comercio	100	Madrid
Inmobiliaria Centro Levante	100	Madrid
Bajondillo (immobiliària)	100	Barcelona
Dolman (immobiliària)	100	Barcelona
Brilen (tèxtil)	32,7	Barcelona
Carbuos Metálicos	39,5	Barcelona

CUIDAR EL MEDI AMBIENT
És natural

Contribuïm amb inversió i dedicació.

Premiem la investigació i generem divulgació;

Conferències, Seminaris, Publicacions, Exposicions,

Cursets de formació i Campanyes de Conscienciació.

fundació
BANCAIXA

L' OBRA SOCIAL, AL DIA

és per ganes, sinó perquè se'ls ha trobat a les mans en pagament de deutes.

Entre aquests interessos no desitjats hi ha els que ha heretat de Banesto, després que Emilio Botín va guanyar la subhasta per quedar-se el banc de Mario Conde. Una d'aquestes empreses de Banesto és la Inmobiliària Centro Levante, que té la seu social a Madrid i l'any passat va perdre més de mil milions de pessetes, o el Banco Alicantino de Comercio, també domiciliat a Madrid.

Les deixalles del cas De la Rosa. Però el "paquet" més espectacular són les deixalles del cas De la Rosa. El banc dels Botín s'ha cobrat deutes de Javier de la Rosa adjudicant-se diferents paquets que l'intrèpid financer li havia deixat com a penyora. Per exemple, el 10,59% de la important empresa alimentària Ebro Azúcares (2.700 milions de beneficis l'any passat), i les participacions no tan engrescadores de l'11,55% en el capital de la societat Grand Tibidabo i en el mateix parc d'atraccions del Tibidabo.

És curiós recordar com Javier de la Rosa està en l'origen de molts dels negocis que ara remena Emilio Botín. A part d'aquestes participacions que han anat a raure a mans del Santander directament de les de JR, ara hi ha el cas del nou banc "Sanpaolo" català, sorgit del Català de Crèdit, que no és ni més ni menys que l'antic Banc Garriga Nogués, filial de Banesto que va dirigir Javier de la Rosa quan era jove. La seva gestió, que encara no se sap prou bé com va ser, va deixar un

El Liceu ha rebut una aportació de 100 milions de pessetes de mans d'Emilio Botín. Els moviments del grup Santander als Països Catalans van sobretot dirigits a captar estalvi i a guanyar diners fent únicament i exclusivament de banquers. Per això la bona imatge del grup és imprescindible.

"forat" de 100.000 milions de pessetes al Garriga Nogués i a José María López de Letona, quan el president de Banesto, se li va acudir que canviar el nom del banc pel de "Català de Crèdit" podia anar bé per oblidar les penes.

Del Camp Nou al Liceu. Decididament Botín ha fugit de la indústria com de la pesta i ha evitat caure en els errors del seu pare, que va tenir disgustos sempre que va invertir en empreses industrials. Així s'explica que els moviments del grup Santander als Països Catalans vagin sobretot dirigits a captar estalvi i a guanyar diners fent únicament i exclusivament de banquers. Per això la bona imatge del grup és imprescindible i, aquí sí, Emilio Botín fill ha trobat bons exemples en l'actuació del seu pare: quan als anys cinquanta el Barça va necessitar finançament per construir el Camp Nou, el Santander va deixar diners al club a bon preu, a canvi que els socis paguessin la quota a través de les oficines del banc.

L'operació del Barça va servir al Santander per obrir trenta sucursals a Catalunya que, amb el temps, s'han convertit en dues-centes (a part de les de Banesto). No és el mateix, però aquella jugada tan profitosa per al negoci bancari dels Botín és tot un precedent del xec de 100 milions de pessetes que Emilio Botín va lliurar en persona al president Jordi Pujol per a la reconstrucció del Liceu, quan encara fumejaven les cendres del gran teatre.

Jordi Fortuny